

[Hans Rasmussen.]

Omstændighederne tvunget til at anvende en mere aabenlys Fremgangsmaade, men alligevel stiller det sig saaledes, at det, der nu foreligger, er et daarligt forberedt og mangelfuldt affattet Forslag, der i Stedet for at indføre en klar og fast Lovbestemmelse, tilvejebringer et Skøn, der kan blive gjort gældende paa forskellige Maader. Vi staar her overfor et Stykke Hastværksarbejde, som vi maa være meget betænkelige ved at gennemføre. At det er Hastværksarbejde, synes jeg yderligere fremgaar af den Omstændighed, at det, efter at Udvalgsarbejdet var afsluttet, efter at det sidste Møde var erklæret for hævet, viste sig nødvendigt at lade afholde nye Konferencer mellem Gruppernes Ordførere, fordi man havde opdaget, at Koncipisten i Hastværket havde glemt den Paragraf, der nu er tilføjet som et Ændringsforslag, nemlig Bestemmelsen om, naar Lovforslaget skal træde i Kraft. Det vilde jo have været en artig Historie, om man her i Rigsdagen havde gennemført et Lovforslag, som tager Sigte paa et enkelt bestemt Forhold, en enkelt bestemt Embedsmand, uden at det havde denne Tilføjelse. Thi Resultatet vilde da være blevet det, at man i den 11te eller 12te Time maatte have ulejliget Rigsdagen med ved ekstra Ekspresarbejde, inden dens sidste Frist udløb, at bringe dette Forhold i Orden. Dette forekommer mig at aabne Udsigt til en ganske uanstændig Behandling af Rigsdagen, en Behandling, som Rigsdagen for sin egen Værdigheds Skyld maatte have protesteret imod. Jeg nævner dette for at gøre opmærksom paa, hvor slet forberedt, hvor mangelfuldt affattet Lovforslaget er, rigtigt et Eksempel paa Hastværksarbejde, og alene af den Grund maa Rigsdagen være betænkelig ved at gennemføre det. Saa foreligger der endvidere den Omstændighed, at vi her staar overfor noget, som i vide Kredse, ogsaa i de Lejre, der stiller sig bag de Grupper, der antagelig vil gennemføre denne Sag, betragtes som et Udslag af en politisk Aftale mellem to Partier, og er der noget, man skal være varsom med, synes jeg, det er at bidrage blot det mindste til, at der ude i Befolkningen fæstner sig en saadan Opfattelse, ikke mindst naar det drejer sig om Spørgsmaal af saa grundlæggende Betydning, som Retsplejelovens Bestemmelser dog maa siges at være.

Maa jeg yderligere i Forbindelse med de Bemærkninger, jeg alt har tilladt mig at fremsætte, føje til, at der forekommer mig at være noget, der trænger til yderligere Klargørelse i Lovforslaget, saaledes som

det nu foreligger. Foruden de Mangler, der ved det første eller næstførste Gennemsyn falder i Øjnene, viser det sig efter min Mening, at jo nøjere man læser denne enkelte Paragraf, jo nøjere man gennemgaar den, des flere Steder støder man paa Ting, som giver Anledning til Tvivl. Det foreslaas her, at der i de Embeder, der skal besættes ved Konstitution, skal beskikkes en fast ansat Dommer; men jeg er ikke ganske klar over, hvorledes dette kan komme til at forme sig i det praktiske Liv. Her stilles det op som en generel Bestemmelse, men vi ved jo alle sammen, at Bestemmelsen har en saare snever Adresse i Øjeblikket. Naar det er en fast ansat Dommer, der skal konstitueres i det paagældende Embede, kan det Spørgsmaal komme til at foreligge, hvem der skal besøge den paagældende faste Dommers Gerning i de Tilfælde, hvor han ikke er i Stand til at varetage begge Embeder. Vi har i Retsplejeloven Bestemmelser om, at en Underretsdommer skal være forpligtet til at udføre anden Gerning indenfor Underretternes Virkeomraade. Men hvor det nu er Dommere udenfor denne Kreds, hvorledes kan det da komme til at stille sig? Kan man løbe an paa, at det vil klare sig? Kan det ikke let komme til at forme sig saaledes, at i Stedet for ham, der konstitueres, faar man Brug for en ny Dommer, som skal konstitueres i det Embede, den førstnævnte forlader? Kommer vi ikke her ind i noget, som til syvende og sidst lukker af for sig selv, som ender i en Blindgade? Her er absolut noget, der trænger til at klargøres, inden Lovforslaget forlader Rigsdagen. Jeg for mit Vedkommende vilde føle det som noget saare pinligt, om vi her fra Folketinget skulde sende noget over til Landstinget, som vi havde Følelsen af nødvendigvis maatte rettes, inden det bliver sendt til Underskrift hos Kongen. Jeg tillader mig at spørge Udvalgets ærede Ordfører (Vagn Bro) saa vel som de konservative Repræsentanter — der ved den tidligere Behandling syntes at røbe det mest indgaaende Kendskab til Lovforslagets enkelte Bestemmelser — og ligeledes den højtærede Justitsminister: Hvorledes vil man klare det Spørgsmaal, jeg her har tilladt mig at pege paa? Anser man det, man her vil gennemføre, for tilstrækkelig fyldigt udtrykt, eller maa man ikke indrømme, at der her er noget, der nødvendigvis maa ændres? Jeg mener det ud fra min Lægmands-Opfattelse.

Til syvende og sidst endnu blot dette: Der er i det offentlige Liv og i Pressen peget